ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικῶς, ἐνῶ ἐτρώγαμε, ὁ καθηγητὴς ἐξήγησε στὴν κ. Στῆβενς τὸ σχέδιό του, τὸ ὁποῖο μοῦ εἶχε ἐκθέσει καὶ μένα προηγουμένως.

Ἡ Λίλιαν τόν ἄκουγε μὲ προσοχή.

Κι' ὅταν ἐτελειώσαμε τὸ γεῦμα ὁ καθηγητὴς σύστησε στὴν κ. Στῆβενς νὰ περάσῃ στὴ κρεββατοκάμαρά της.

— Πάρτε, τῆς εἶπε, ἕνα βιβλίο καὶ ξαπλωθῆτε. Προσποιηθῆτε πὼς διαβάζετε. Ἡμεῖς θὰ παραμονεύουμε στὸ δρόμο, κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σας.

Ἡ Λίλιαν τὸν ἄκουγε κάπως ἀνήσυχη, παρ' ὅλες τὶς καθησυχαστικὲς διαβεβαιώσεις ποὺ τῆς εἶχε δώσει. Ὁ καθηγητὴς τὸ ἀντελήφθη καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ :

— Μὴ φοβεῖσθε. Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς πλησιάσῃ. Θὰ καταστήσω τὸ διαμέρισμά σας ἀπροσπέλαστο. Τὸ φάντασμα τοῦ συζύγου σας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ μέσα. Θ' ἀναγκασθῇ νὰ φύγῃ κι' αὐτὸ θέλουμε καὶ μεῖς.

Ἡ Λίλιαν δὲν ἔφερε πειὰ καμμιὰ ἀντίρρησι. Πῆρε ἕνα βιβλίο ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη καὶ πέρασε στὴν κρεββατοκάμαρά της. Ξάπλωσε στὸ κρεββάτι της καὶ προσεποιεῖτο πὼς διάβαζε. Ζήτημα ὅμως εἶνε ἂν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ καὶ μιὰ φράσι. Τὰ χέρια της τρέμανε ἐλαφρά. Σὲ κάθε τρίξιμο ποὺ ἀκουγότανε, τινάζοταν καὶ κύτταζε ἔντρομη σ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ὁ καθηγητὴς ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὰ πάντα στὸ δωμάτιο, ἐφρόντισε νὰ φράξῃ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μὲ ἅγιον ἄρτον. Κατόπιν ἐπλησίασε τὴν Λίλιαν, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε :

— Ἔχετε θάρρος. Εἴμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ὑπερασπισθοῦμε.

Κατόπιν ἀκατεβήκαμε στὸ δρόμο κ' ἐσταθήκαμε στὸ πιὸ σκοτεινὸ μέρος μιᾶς γωνίας. Ἐπερμένεμε ἐπὶ μία ὥρα. Τίποτε τὸ ὕποπτο δὲν φαινόταν γύρω. Εἶχα ἀρχίσει ν' ἀπελπίζουμαι. Ὁ καθηγητὴς ὅμως ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Δὲν πέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ μιὰ κουκουβάγια φάνηκε στὸν ἀέρα. Ἔκαμε δυὸ γύρους ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Λίλιαν καὶ κάθησε στὴν ἄκρη της στέγης.

Ὁ καθηγητὴς μὲ σκούντησε ἐλαφρὰ μὲ τὸν ἀγκῶνα του. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατά...

Ἡ κουκουβάγια ξαναφτερούγισε ψηλά, ἄφησε ἕνα θλιβερὸ σκούξιμο κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαρης τῆς Λίλιαν, ἐπίμονα. Ἤθελε νὰ μπῇ μέσα μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ. Ὁ ἅγιος ἄρτος καὶ τὰ βότανα τὴν κρατοῦσαν σ' ἀπόστασι...

Ὁ καθηγητὴς ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ἡ κουκουβάγια χτυποῦσε τώρα τὰ φτερά της ὀργισμένα κ' ἔκρωζε ἄγρια καὶ πένθιμα μέσα στὴ νύχτα...

Εὐτυχῶς δὲν περνοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὅλα γύρω ἦσαν ἔρημα. Τὸ σπίτι τῆς κ. Στῆβενς βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικὲς συνοικίες καὶ ἡ κίνησις σταματοῦσεν ἐνωρίς.

Ἡ κουκουβάγια πέταξε ἔξαφνα ψηλά, πῆγε καὶ κάθησε στὴν κορυφὴ τῆς καπνοδόχου, ἔσκουξε θλιβερὰ καὶ τρύπωσε στὴν καπνοδόχο...

Ἀνησύχησα. Ἔπιασα τὸ χέρι τοῦ καθηγητοῦ καὶ τὸν κύτταξα στὰ μάτια.

— Μὴ φοβᾶσαι, μοῦ εἶπε.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι.

— Ἀκριβῶς.

— Θὰ μπῇ στὴν κρεββατοκάμαρη καὶ...

— Δὲν θὰ μπῇ. Λησμονεῖς ὅτι ἔχω φράξει καὶ τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρης, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ φράξα καὶ τὸ παράθυρο;

— Εἶσθε βέβαιος ;... ψιθύρισα μὲ συγκίνησι.

— Ἀπολύτως. Ἕνας μόνον κίνδυνος ὑπάρχει. Νὰ καταληφθῇ ἀπὸ λύσσα μὴ μπορῶντας νὰ κακοποιήσῃ τὴν κ. Στῆβενς καὶ νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ σπίτι !

— Θεὲ μου !

— Γιατὶ τρομάζεις ; Ἂν τὸ κάμῃ αὐτὸ θὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε καὶ θὰ τρέξουμε νὰ προλάβουμε τὸ κακό. Πρὸς τὸ παρὸν κύτταξε πάντοτε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαρης. Ἂν ἡ κ. Στῆβενς διατρέξῃ ὁποιονδήποτε κίνδυνο θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ...

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ λεπτὰ ἀπολύτου ἡσυχίας. Ἡ ἀγωνία μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Κρατοῦσα μέσα στὴν τσέπη μου τὸ πιστόλι μου, ἕτοιμος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου γιὰ τὸ χατῆρι τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσα...

Ἔξαφνα στὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου, φάνηκε ἡ σιλουέττα τῆς Λίλιαν. Ἐτρόμαξα. Κι' ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς ἀνησύχησε. Κυττάζουμε νὰ δοῦμε τί θὰ συμβῇ, ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουμε.

Ἡ Λίλιαν γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποῦξερε πὼς παραμονεύουμε, μᾶς ἔκαμε μιὰ χειρονομία ποὺ ἐσήμαινε «ἔρχεται» καὶ ξανατραβήχτηκε, μέσα ἀθόρυβα.

— Τὸ νοῦ σου ! μοῦ ψιθύρισε ὁ καθηγητής. Ἄκου !...

Ἕνα πλαγινὸ παράθυρο, τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ Στῆβενς, ἔτριξε κι' ἄνοιξε σιγὰ - σιγά. Στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα εἴδαμε τόν Στῆβενς τρομερό, ἀπειλητικό, φρικαλέο ! Τά μάτια του ἔφεγγαν σᾶν ἀναμένα κάρβουνα !... Κύτταξε ἔξω κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ, μὲ τὸν ἀλλόκοτο τρόπο ποὺ τὸν εἶχαμε δεῖ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν ἄλλη φορά, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, συρόμενος κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, σᾶν μιὰ μεγάλη μαύρη κατσαρίδα !

Ὅταν κατέβηκε ἀρκετά, πήδησε στὸ πεζοδρόμιο, γρύλλισε θυμωμένα, ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ ἴσιαξε τὰ ροῦχα του, προχώρησε πρὸς τὸ δρόμο, ρίχνοντας ἀπειλητικὰ βλέμματα πρὸς τὸ σπίτι.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ προχώρησῃ ὡς 30 - 40 βήματα.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, μοῦ ψιθύρισε σιγὰ ὁ καθηγητής, ἂν δὲν ἑτοιμάζει κάτι ἀπόψε τὸ τέρας αὐτό.

— Λέτε ;

— Εἶμαι βέβαιος καὶ θὰ τὸ δῆς πολὺ γρήγορα. Ἐμπρὸς ὅμως... ἂς τὸν παρακολουθήσουμε. Πρόσεξε νὰ μήν κάνῃς θόρυβο. Βάδιζε σιγὰ καὶ σύρριζα στοὺς τοίχους...

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ ἰατροῦ Τζὼρτζ Πέτερσον)

Συνέχεια

Διέκοψα τὸ γράψιμο τῶν τρομακτικῶν καὶ ἀπιστεύτων περιπετειῶν ποὺ μᾶς συνέβησαν γιὰ νὰ πιῶ κάτι καὶ νὰ τονώσω τὶς ἐξαντλημένες δυνάμεις μου...

Εἶμαι τρομερὰ ἐξαντλημένος.

Ἀπογοητευμένοι, ἀπηυδησμένοι, νικημένοι τὴ φορὰ αὐτή, καθόμαστε μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια καὶ σκεπτόμαστε : Θὰ τελειώσῃ ποτὲ τὸ δρᾶμα αὐτό ; Καὶ πῶς ;... Θ' ἀφήσῃ ὁ Θεὸς τὸ τέρας ἐκεῖνο νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ μιὰ ἀθῶα γυναῖκα ;...

Ἂς συνεχίσω ὅμως τὴν ἀφήγησι τῆς τρομερῆς περιπετείας μας. Τὸ Ἡμερολόγιο αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς διαφώτισιν τῆς ἀστυνομίας, ἂν μᾶς συμβῇ τίποτε, ἂν πέσουμε θύματα τοῦ ἀγῶνος ποὺ χουμε ἀναλάβει...

Ὅπως γράφω καὶ παραπάνω ἀρχίσαμε νὰ παρακολουθοῦμε τὸ φάντασμα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ...

Ὁ Στῆβενς προχώραγε μὲ μεγάλα βήματα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, βυθισμένος, ποιός ξέρει, σὲ τὶ σκοτεινοὺς διαλογισμούς. Τὸν παρακολουθούσαμε ἔτσι μ' ἀρκετὴ εὐκολία, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τίποτα. Προχωροῦσαμε ἀμίλητοι ἐφ' ὅσον βρισκόμαστε σ' ἐρήμους δρόμους. Ὅταν φτάσαμε ὅμως σὲ μέρη ποὺ ὑπῆρχε κάποια κίνησις ὁ καθηγητὴς γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ξεθεώσῃ, γυρίζοντας ἀσκόπως δεξιὰ κι' ἀριστερά...

— Λέτε ;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω κυρίως τί ζητάει σ' ἀ κέντρα. Προχωρεῖ ἀνάμεσα στὸν κόσμο σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἐδείπνησε καὶ βγῆκε νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο γιὰ νὰ χωνέψῃ !...

— Εἶνε πραγματικῶς πολὺ ἀλλόκοτη ἡ στάσις του.

Ὁ Στῆβενς εἶχε φτάσει τώρα σὲ μιὰ πλατεία, πέρασε ἀνάμεσα στους διαβάτες ποὺ οὔτε ὑποψιάζοντο κἂν μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάνουν καὶ τράβηξε πρὸς ἕνα δρόμο ποὺφερνε πρὸς μιὰ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Περπατοῦσε πιὸ γρήγορα τώρα κι' ἀναγκαζόμαστε νὰ τρέχουμε σχεδὸν γιὰ νὰ τὸν προφτάνουμε. Εὐτυχῶς δὲν μᾶς εἶχε ἀντιληφθῇ. Βάδιζε ἐντελῶς ἥσυχος, μὴ ὑποψιαζόμενος ὅτι τόν παρακολουθοῦμε. Σὲ λίγο εἴχαμε φτάσει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον φτωχικὲς συνοικίες τοῦ Λονδίνου. Οἱ δρόμοι ἦσαν στενοὶ καὶ γεμάτοι λάσπες, σκοτεινοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς τιμίους διαβάτες. Εὐτυχῶς δὲν εἴχαμε καμμιὰ ὕποπτη συνάντησι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπογοητευμένοι, ἀπηυδησμένοι, νικημένοι !...